

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. . . 3
ἐν τῷ ἔξω τερικῷ θραγα κα χρυσῶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοδύκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιεραμματοὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

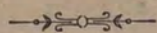
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱστορικαὶ ἀνακρίβειαι — Μελέτιος ὁ ὁμολογητὴς καὶ τὰ
συγγράμματα αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἐν τῇ Μητροπόλει Διδυμοτείχου
σωζόμενον κώδικα· ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου
κ. Φιλαρέτου — Αὐτοκρατορικὴ ἐξμείνεια. — Ἐκκλησιαστικὰ χρο-
νικά — Κοινοποιήσεις.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΙ

Ἐκ τῶν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἐφημερίσιν ἐκ-
διδόμενων κατὰ καιροὺς ἄρθρων, τινὰ μὲν κα-
ταστοχάζονται τῆς ἀληθείας, ὑπεραμυνόμενα δι-
καίου τινος, ὅταν ὑπόθεσις ὑπόκειται λόγου γε-
γονός, ἢ πρόσωπον, ἢ ζήτημα προσγενὲς καὶ
γνώριμον τῷ γράφοντι, τινὰ δὲ πόρρω τῆς ἀλη-
θείας ἀπέχουσιν ἢ συσκιάζουσιν αὐτήν, ὅταν γί-
νηται λόγος περὶ πραγμάτων καὶ προσώπων ἢ
ἔξω τοῦ κύκλου καὶ τῶν γνώσεων τῶν γράφον-
των, ἢ, ἔνεκα τῆς σπουδαιότητος, τῆς ἀποστολῆς
καὶ τοῦ προορισμοῦ τῶν ἐπικρινομένων, ἢ καὶ
διὰ θρησκευτικὰς ἢ δογματικὰς διαφορὰς, διϋ-
σταμένων πρὸς τοὺς ἐπικρίνοντας. Ἀκριβῶς δὲ
ζάλην ἐν τῷ νῷ τῶν γράφοντων ἐν φύλλοις ξέ-
νοις φέρει κυρίως ἡ δογματικὴ διάστασις αὕτη,
ἀλλὰ καὶ αὕτη καταχέουσα τῶν πραγμάτων
καὶ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν ἀπεργαζομένη οὐχὶ
καθαράν. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην τάξιν ὑπά-
γεται ἄρθρον τι τῆς «Ἐφημ. τῆς Κολωνίας».

Ὁ τίτλος τοῦ ἁρθρου τούτου τοσοῦτον ἐστὶ
μακρὸς, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ ἐμπνέει τῷ

ἀναγνώστη τὴν προκατάληψιν ὅτι ὑπ' ὅψιν ἔχει
διατριβὴν ἐμβριθῆ καὶ σπουδαίαν, μακρὰν δὲ
ὅσον ὁ τίτλος ὑπεμφαίνεται. Δυστυχῶς, ἡ διατριβὴ
οὔτε μακρὰ, οὔτε ἐμβριθὴς ἐστὶ, προκειμένου τοῦ-
λάχιστον περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
καὶ τῆς ἀπέναντι τῶν ὀρθοδόξων ἐλλήνων καὶ τῶν
μὴ τοιούτων θέσεως αὐτοῦ. Δυστύχημα δὲ νομί-
ζομεν ὅτι τοιαῦτα ἄρθρα διαδίδουσι καὶ εἰδή-
σεις διῆθεν ἱστορικὰς καὶ κρίσεις δυσμενεῖς περὶ
τῶν ἡμετέρων πραγμάτων, αἵτινες ἄγουσι καὶ
τὸν γράφοντα, λεληθότως, εἰς ἀσυνεπείας, οὔσας
ἀποτέλεσμα τοῦ κατὰ πᾶσαν ἔποψιν ἀσυλλογί-
στου τῶν γραφομένων.

Σκοπὸς τοῦ γράφοντος τὴν διατριβὴν τῆς «Ἐ-
φημερίδος τῆς Κολωνίας» ὑπάρχει, φαίνεται, ν'
ἀποδείξῃ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπὸ
τεσσάρων καὶ ἡμισείας ἑκατονταετηρίδων, ἐνδυ-
ναμωθὲν καὶ διαδίδον καὶ καλλιεργοῦν τὸ ἐλ-
ληνικὸν πνεῦμα διὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸ κλήρου, βαθ-
μικῶς ἐζήτησε νὰ ἐξομοιωσῇ τὰς ὀρθοδόξους
ἀλλ' οὐχὶ γραικικὰς ἐθνικότητας πρὸς τὴν κυ-
ριωτέραν, ἐπιτυχάνον ἐκείνου διῆθεν, οὔτινος
οἱ βυζαντινοὶ χρόνοι, μεθ' ὅλα τὰ ἰσχυρὰ μέσα,
ἅπερ διέθετον, οὐδαμῶς ἰσχυρὰ νὰ ἐπιτύχωσι.
Καίτοι δὲ διατείνεται ὁ διατριδογράφος ὅτι καὶ
ἑτέρα τις ἀρχὴ, γειτονεύουσα μὲν ἡμῖν, ἀπὸ ἐπτὰ
δὲ δεκαετηρίδων ἄτοπα μέσα, κατ' αὐτὸν, μετερ-
χομένη, παραλλήλως ἐβάδιζε ταῖς ἐνεργείαις τοῦ
Πατριαρχείου, μετὰ μικρὸν, ἀγνοοῦμέν τι παθὼν,
ἔγραψε δις, ὅτι μετὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ
τοῦ γείτονος ὀρθοδόξου κράτους οὐδέποτε ἔλει-

πον ούσιώδεις διχογνωμίας, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐν ἐπικαίρῳ χώρῳ τῆς Ἀνατολῆς διατελοῦσιν οὐχὶ ἐν ὁμονοίᾳ πρὸς τοὺς ἀποστελλομένους ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου κληρικούς, ἀμοιβαῖον δὲ μῖσος ὑφίσταται μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνων. Φρονοῦμεν ὅτι μεταξὺ τῶν γραφομένων ἐν ἀρχῇ τῆς διατριβῆς καὶ τῶν ἐν μέσῳ παρατηρεῖ τις ἀσυνέπειαν. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ κεφαλαίῳ ἀκριβῶς ὁ διατριβογράφος, κακόβουλον ὑπόνοιαν εἰς φρονίμους διανοίας ἐμβάλλων, πᾶσαν πρὸς ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν ἑλληνικῶν ἐν Ἀνατολῇ σχολείων φροντίδα, δολίως, εἰ οὐχὶ ἀμαθῶς, ὥς καὶ πᾶσαν, ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς καὶ πατρίου παιδείσεως μέριμναν ἀποκαλεῖ «προπαγάνδα» καὶ, πρὸς διαστροφὴν τῆς ἀληθείας, εἰ οὐχὶ καὶ ἀμαθῶς, διατείνεται ὅτι τῆς προστασίας ταύτης καὶ μερίμνης ὑπὲρ τῶν γραμμάτων — προπαγάνδας δηλαδὴ κατ' αὐτὸν — ἐπιτυχία λαμπρὰ φαίνονται ἐν Ἀνατολῇ καὶ ἐν ταῖς ἐν Ἰωνίᾳ παραλίοις πόλεσι. Σημειωτέον ὅτι νοεῖ τὰς ἀπὸ ἐβδόμηκοντα ἐτῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις ὑπαρχούσας ἑλληνικὰς σχολὰς, ἀνωτέρας τε καὶ κατωτέρας, τὰς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνευ ξένης οἰαςδὴποτε συνδρομῆς ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν καὶ ἐπιτοπίων, οὕτως εἰπεῖν, κοινοτήτων καὶ ἰδρυθείσας καὶ συντηρηθείσας καὶ συντηρουμένας.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας» ἐπιθυμῇ νὰ φαίνεται γινώσκων ἔχων ἀκριβῆ τῶν θεμάτων, ἃ πραγματεύεται, ἐπιλαμβάνόμενος καὶ παροδικῆς, οὕτως εἰπεῖν, μνείας σχολείων ἑλληνικῶν ὑπαρχόντων ἐν Ἀνατολῇ — τῇ Μικρασίᾳ πιθανῶς — καὶ ταῖς Ἰωνικαῖς ἀκταῖς, ὧφειλε καὶ ἡδύνατο νὰ ἀναδράμῃ, εἰ οὐχὶ εἰς συγγράμματα ἑλλήνων, ἅτινα ἴσως ἀγνοεῖ, ἴσως οὐδ' ἐννοεῖ, ἀλλὰ τούλάχιστον εἰς ὁμοεθνῶν αὐτοῦ ἢ ὁμοθρήσκων. Ἰκανοὶ τούτων ἀξιοπιστότατοί εἰσι μάρτυρες τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως, ἥτις διέκρινεν οὐχὶ πρὸ ἐβδόμηκοντα, ἀλλὰ καὶ πρὸ ἑκατὸν, καὶ πρὸ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν, τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους κοινότητας τῆς Τραπεζοῦντος, τῆς Καισαρείας, τῆς Σμύρνης, τῶν Κυδωνιῶν, τῆς Πάτμου, τῆς Χίου, τῆς Μιτυλήνης, ἵνα παραλίπωμεν ἑτέρας σχολὰς οὐχὶ μὲν ὄνομα μέγα κτησαμένας, ἀλλὰ λειτουργούσας συγχρόνως ταῖς ἀνωτέρω ἐν χρόνοις, καθ' οὓς ἡ κακοβούλως ὑπὸ τοῦ ἀρθρογράφου καλουμένη προπαγάνδα οὔτε ὑπῆρχεν, οὔ-

τε ἐπωάζετο ἐννοοῦμεν τὰς σχολὰς Ἱεροσολύμων καὶ Χαλδείας πρὸ τῆς 10' ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἐν ἀρχαῖς αὐτῆς τὰς ἑλληνικὰς ἐν Ἀπαμεῖα καὶ Προύση, ἐν Κλαζομεναῖς καὶ Νέα Ἐφέσῳ, ἐν Νικομηδείᾳ καὶ Κίῳ, ἐν Νεαπόλει τῆς Καππαδοκίας, ἐν Περγάμῳ, καὶ Ραιδεστῷ. Περί τινων ἐξ αὐτῶν, λαμπρότατα λειτουργουσῶν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς «προπαγάνδας», ἡδύνατο νὰ λάβῃ γινώσκων ἀκριβῆ ἀπὸ τῶν ἔργων τοῦ Iken, τοῦ Hammer, τοῦ Didot, τοῦ Villemain, ἐπειδὴ παρ' αὐτῷ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰακωβάκη Ρίζου περὶ σχολείων γραφέντα καὶ ἐκδοθέντα ἐν Ἑσπερίᾳ ἴσως εἰσὶν ἀπαράδεκτα, καθὼς παρ' ἑλληνας, οὐχὶ δὲ καθολικοῦ, γραφέντα, καίπερ ἐπιτυχῶς, ἀκριβῶς, ἐμβριθῶς, καὶ μάλιστα πρὸ ὀγδοήκοντα σχεδὸν ἐτῶν καὶ ἐν γλώσσῃ καταληπτῇ βεβαίως τῷ διατριβογράφῳ, εἰ οὐχὶ προσφιλεῖ.

Ἐν τούτοις ὁμολογεῖ τὸ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας οἰκοδόμημα, τὸ σύνολον οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἠθικὸν δηλαδὴ πρόσωπον, τεράστιον, ἐπιζῆσαν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους καὶ προστατευθὲν ὑπὸ τοῦ συνετοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ. Ἀλλὰ τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην παριστᾷ ὥς ἔκτοτε περιβληθέντα πνευματικὴν κυριαρχίαν ἀπόλυτον καὶ συγχρόνως κοσμικὴν ἐξουσίαν εὐρυτάτην, ἔχοντα τὸ δίκαιον τοῦ μεσολαβεῖν μεταξὺ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ καὶ τοῦ κράτους, ὥς ὑπάλληλος τῆς Πύλης. Ἐνταῦθα προδήλως συγκλῶθονται τὰ ἀσύγκλωστα. Ἀλλὰ τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν ταύτην ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κέκτηται θεῖῳ δικαίῳ ἀφ' οὗ κατεβλήθησαν τὰ ἀρραγῆ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, ἥς ἐλέῳ Θεῷ προϊσταται. Τὴν δὲ κοσμικὴν ἐξουσίαν ἀγνοοῦμεν πῶς ἐκλαμβάνει ὁ διατριβογράφος. ἐννοεῖ ἄρα γε ὑπουργοὺς περὶ τὸν πατριάρχην καὶ λογχοφόρους καὶ χωροφύλακας ὑπ' αὐτοῦ μισθουμένους; ἐννοεῖ τὰ περὶ τὸν πατριάρχην δικαστήρια καὶ συμβούλια δικάζοντα ὑποθέσεις ἐμπορικὰς καὶ ποινικὰς, ἐπιβάλλοντα δὲ καὶ φόρους πρὸς διατήρησιν τούτων πάντων, ἢ νόμους ἐκδίδοντα καὶ δεκρῆτα ποικίλης καὶ κοσμικῆς φύσεως, ἢ τάξεις καὶ βαθμοὺς παρασῆμων ἰδρύοντα; Οὐδὲν ἐκ τούτων ἡμεῖς γινώσκουμεν. Ἡ διατήρησις τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν θεραπόντων, ὧν ἔχρηζε κατὰ καιροὺς ὁ πατριάρχης καὶ τὰ ὑπ' αὐτὸν ἱερὰ καὶ κοσμικὰ συμβούλια καὶ δικαστήρια, ἦν καθῆκον τῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τοῦ πατριάρχου δικαιοδοσίαν ὑπα-

γομένων ὀρθοδόξων, οἵτινες συνεισέφερον ὑπὲρ τοῦ κλήρου τὸ κατὰ δύναμιν ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἑκατονταετηρίδων· οἱ δὲ περὶ τὸν πατριάρχην θεράποντες καὶ ὑπηρετοὶ τὸ πολὺ ἠδύναντο νὰ ἐξασκῶσι καθήκον ἐπιτηρητοῦ τῆς τάξεως, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν παρεκτρεπομένων κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν τῶν ἀποσειόντων πάντα χαλινὸν καὶ περιφρονούντων ἱεροὺς θεσμοὺς καὶ νόμους θεοσδότους.

Ὅπως ἀνακριθὲς ἐπίσης ἐστὶν ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐγίνωσκε νὰ ὠφελῇται ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν γραικῶν ὑπηκόων τῆς Ὑψ. Πύλης καὶ ὅτι δῆθεν ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ἤρξατο νὰ ἐνισχύηται καὶ νὰ αὐξάνῃ κυρίως ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς εἰς ἀνώτατα κυβερνητικὰ λειτουργήματα προσλήψεως αὐτῶν, ὠφελουμένη δὲ ἐκ ταύτης τῆς ἐπιρροῆς ἐπεδίωξεν ἡ Μ. Ἐκκλησία τὴν πραγμάτων — τὴν ἐπιτυχὴ κατὰ τὸν διατριβογράφον — τῆς συγχωνεύσεως ἐν αὐτῇ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς σλαβικῶν ὀρθοδόξων φυλῶν, ὅπερ ἀκατόρθωτον αὐτῇ ἐγένετο κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς αἰῶνας.

Δυστυχῶς, ἐν ταῖς ὀλίγαις ἐνταῦθα λέξεσιν οὐδὲν ἀληθὲς ὑπάρχει. Οὔτε κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους οὔτε κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους αἰῶνας ἐπεδίωξεν ἡ Ἐκκλησία τὴν μετὰ τῶν γραικῶν ἀφομοίωσιν τῶν ξένων ἐθνικοτήτων, τοῦναντίον μάλιστα ἀπὸ τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος ἐπέτρεψε τὴν χρῆσιν ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς ξένων γλωσσῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι εἰς τοὺς γότθους· καὶ ἀπὸ τῆς Η', ἀλφάβητον κατασκευάζουσα διὰ τὰς φυλὰς τὰς ἐγκεντρισθείσας εἰς τὴν εὐθαλίῃ τῆς ὀρθοδοξίας καλλιέλαιον, ἔδειξε πᾶν τοῦναντίον τοῦ παρὰ τῶν διατριβογράφων τῆς Κολωνίας διδασκομένου· ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς κάτω χρόνους ἐπεδείξατο τὴν ἄκραν αὐτῆς στοργὴν ὑπὲρ ἐκάστης τούτων. Οὔτε κατεπίεσεν ἐθνικότητά τινα πρὸς ἀπάρνησιν τοῦ παρελθόντος αὐτῆς, οὔτε ἐβίασε πρὸς ἐξομοίωσιν μετὰ τῆς ἐπικρατεστέρας τῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τοῦ Πατριαρχείου κυριαρχίαν ὑποκειμένων ἐθνικοτήτων, διότι οὐδὲ παρετηροῦντο παρὰ ταῖς ἐν Ἀνατολῇ ἐθνικότησι — κατ' αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τοῦ διατριβογράφου — φυλετικὰ ρεύματα πρὸ τοῦ τέλους τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος.

Ἀπὸ τῆς αὐξανούσης καὶ παρ' ἡμέραν ἐνισχυομένης ἐπιρροῆς τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἡ Ἐκκλησία μέχρι σήμερον ἀγνοοῦμεν κατὰ πό-

σον ὠφελήθη καὶ πῶς ἐδοθηθῇ δῆθεν εἰς πραγμάτων τῆς συγχωνεύσεως, περὶ ἧς ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κολωνίας» γράφει. Ἡ κοινὴ τῶν ὀρθοδόξων μήτηρ, ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἦν ἐπίσης ἰσχυρὰ ὡς ἀρχὴ πνευματικὴ τῶν ὑπ' αὐτὴν ὀρθοδόξων, ὡς τοιαύτη δὲ βαθύτατον ἐνέπνεε σεβασμὸν οὐ μόνον τοῖς ἡμετέροις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ξένοις. Ἀπὸ τῶν μέσων τῆς ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος αἱ μετὰ τῶν δογῶν τῆς Βενετίας σχέσεις τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, αἱ κατὰ τὴν ΙΓ' πρὸς τοὺς κορυφαίους τῶν διαμαρτυρομένων, ἀπὸ Ἰωάσαφ Β' τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἀρξάμεναι καὶ καταλήξασαι εἰς τὸν Ἱερεμίαν Β' τὸν Γρανὸν, τὸν καὶ πρὸς τὸν πάπαν Ρώμης Γρηγόριον ΙΓ' φιλικὰς διατηροῦντα σχέσεις, αἱ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ ΙΖ' σχέσεις τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, συνετῶς τοιαύτας καλλιεργήσαντος καὶ μετ' ἐπικρατειῶν διαμαρτυρομένων, αἵτινες ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα λαμπρότατον, ὀλίγα μετὰ τὸν πολύτλαν τοῦτον πατριάρχην ἔτη, τὴν ἐπίδοσιν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην διαπιστευτηρίων γραμμάτων εὐρωπαϊοῦ παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ πρεσβευτοῦ, δεικνύουσι ταῦτα πάντα τὸν διατριβογράφον τῆς Κολωνίας ἀνακριθῇ γράφοντα.

Τίνα περιπλέον ἰσχὺν καὶ πόσῳ περισσοτέραν ἐπιρροὴν ἐκέρδανε τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν μεγάλων διερμηνέων τῆς Ὑψ. Πύλης ἔστιν ἄδηλον. Εἴ τι ἂν γινώσκωμεν ὅτι μέχρι τέλους τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἐκέκτητο τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τοῦτο καὶ κατεῖχε μετὰ ταῦτα, τῇ προστασίᾳ τῶν μεγακλεῶν τοῦ Πορθητοῦ διαδόχων. Πολλὰ δὲ ἔτη πρὶν τῆς ἐμφανίσεως τῶν μεγάλων διερμηνέων τῆς Ὑψ. Πύλης, πολλοὶ τῶν πατριαρχῶν εἰς τὰς ἡγεμονίας Βλαχίας καὶ Μολδαβίας μεταβαίνοντες πολλὰς ἀπελάμβανον τιμὰς, καὶ συνδρομὰς εἰσέπραττον ἀπὸ βασιλέων, καὶ πατριάρχας τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐχειροτόνουν, καί ποτε σχολάζοντες, καὶ μακρὰν τῶν πραγμάτων μένοντες, ἐκαλοῦντο ὑπὸ κοσμικῶν ἡγεμόνων νὰ διαρρυθμίσωσι καὶ βελτιώσωσι τὴν θρησκευτικὴν παρακμὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐκλυσιν ὀρθοδόξων ἡγεμονιῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι Νήφων ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἐν ἀγίοις πατριάρχης.

Οὐδὲ περιέμενεν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξηθῇ, κατὰ τὸν διατριβογράφον, ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἑλληνικοῦ

στοιχείου (κατὰ τὰς παρ' αὐτῷ λέξεις) δὴ τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Πύλης γραικῶν, ὅπως ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκον αὐτῆς ἀπέναντι τῶν ὀρθοδόξων. Τούτων προστάτις αἰεὶ γενομένη καὶ μήτηρ φιλόστοργος, τὰς θρησκευτικὰς μὲν ἀνάγκας αὐτῶν περιέπουσα καὶ θεραπεύουσα, τὴν πνευματικὴν δὲ τούτων ἀνάπτυξιν περιθάλλουσα, τῆς ἠθικῆς αὐτῶν, κατὰ τὸ ἐνὸν, καταστοχαζομένη τελειότητος, οὔτε κινδύνους ὑπ' ὅσιν λαμβάνουσα, οὔτε πρὸς τὰς δυσχερείας τῶν καιρῶν ἀποδυσπετοῦσα, τὸ καθῆκον μὲν ἐξεπλήρου, ἐγίνετο δὲ τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν, ἐν χρόνοις μάλιστα, καθ' οὓς ἀπέβαινον δυσφυλακτότεροι, κατὰ τὸν ἱερώτατον Μελέτιον τὸν Πηγᾶν, αἱ τεκταινόμεναι παρὰ τῶν ψευδαδέλφων ἐπιβουλαί. Τὴν ἀγάπην ἡ Μ. ἘκκλῆσΙΑ κεκτημένη τῶν πιστῶν αὐτῆς τέκνων, ἰσχυρὰ παρ' ἡμέραν ἐγίνετο, μηδέποτε μάλιστα ἀνεχθεῖσα νὰ παρεισδύσῃ ἐν ταῖς μετὰ τοῦ ποιμνίου σχέσεσι συμφύρμους καθηκόντων καὶ σύγχυσις ἐξουσιῶν.

Τὸ καθῆκον ἐπιτελοῦσα πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὴν εὐσεβεῖς χριστιανούς, ἡ ἘκκλῆσΙΑ Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοσίωσιν ἀτελάμβανεν ἐκ μέρους αὐτῶν, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσις αὕτη καὶ εὐλάβεια τῶν πιστῶν ἐτεκμηριοῦτο διὰ συνδρομῶν καὶ δωρεῶν εἰς ἐκκλῆσΙΑς καὶ μονὰς, ἀφ' ὧν τό τε Πατριαρχεῖον καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐπορίζοντο τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν, ὑπὲρ ἧς συνεισέφερε κεκανονισμένα ποσὰ χορηγῶν ὁ λαὸς ὁ ὀρθόδοξος, ὡς ἐχορήγουν πρὸς συντήρησιν τοῦ πατριάρχου, εἴτε κατ' ἔτος, εἴτε κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ἕκαστος τῶν ἀρχιερέων ἀναλόγως τῆς ὑλικῆς εὐμαρείας αὐτοῦ. Τὴν τοιαύτην δὲ συνήθειαν, ἥτις ὑπὸ τῆς δυσχερείας τῶν καιρῶν ἐπεβάλλετο καὶ ἐδικαιολογεῖτο, διότι οὔτε τὸ Πατριαρχεῖον ἐμισθοδότηι τοὺς ἀρχιερεῖς, οὔτε αἱ ἱεραὶ μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπαὶ ἐκέκτειντο προσοδοφόρα κτήματα, δυστυχῶς, ὁ διατριβογράφος ἀποκαλεῖ σιμωνίαν ἐπικρατήσαν δὴθεν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Βεβαίως ἀτοπήματά τινα, παροδικῶς ἀναφαινόμενα, οὐδέποτε ἀποτελοῦσι κανόνα, οὐδ' ἄγνοεῖ ἴσως ὁ συκοφάντης διατριβογράφος τὰς συνοδικὰς διατάξεις, ἃς ἐπανειλημμένως ἐξέδιδεν ἡ Μ. ἘκκλῆσΙΑ κατὰ τῆς σιμωνίας.

Οὕτω δὴθεν ἐνισχυθὲν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀνέλαβε ν' ἀφομοιώσῃ πρὸς τὴν πολυπληθεστέραν τῶν ὑπ' αὐτὸ ἐθνικοτήτων τὰς

μὴ γραικικὰς φυλὰς διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐλλήνων ἱεραρχῶν εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας τοῦ τουρκικοῦ κράτους, καὶ κυρίως εἰς ἐκεῖνας, ὅπου οἱ Ἕλληνες ἦσαν ὀλιγάριθμοι ἢ οὐδὲ ὑπῆρχον. Δυστυχῶς καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ διαψεύσῃ τὸν διατριβογράφον ἡ ἱστορία, ἀποδεικνύουσα ὅτι καὶ πρὸ τῆς συγχωνεύσεως τῶν ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχριδῶν καὶ Πεκίου ἀρχιερεῖς Ἕλληνες ἐχειροτονοῦντο ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταύταις, ἐνῶ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως οὐδεμίαν ἐποιήσατο τὸ Πατριαρχεῖον ἐθνολογικὴν διάκρισιν ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχιερέων. Μέχρι πρὸ τριάντα ἐτῶν καὶ παλαιότερον διεκρίνοντο ἐν ἐπαρχίαις, εἴτε λαλούσαις ἑλληνιστὶ, εἴτε μὴ, μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι ἀδιαφόρως ἐκ πασῶν τῶν ἐθνικοτήτων λαμβανόμενοι, Ἕλληνες τε καὶ βούλγαροι, καὶ ἐξ ἀρμενίων καὶ ποτε ἐξ ἀράβων, οἷος ἦν ὁ κατὰ τὴν πρώτην τριακονταετίαν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀκμάσας Προικοννήσου, καὶ κατόπιν Ἀδριανουπόλεως καὶ μετὰ ταῦτα Δέρκων Νικηφόρος. Τίς δὲ ἀγνοεῖ—μόνος ἴσως ὁ τῆς Κολωνίας—τὴν ἐκ βουλγάρων καταγωγὴν τῶν ἀοιδίμων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως (1824—1830) Χρυσάνθου καὶ Ἀγαθαγγέλου;

Εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα περιορίζομεν τὰς ἡμετέρας παρατηρήσεις ἐφ' ὧν γράφουσιν οἱ καθολικοὶ συντάκται τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας» περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων. Εἰς ὅσα λέγουσι περὶ Ἐξαρχίας βουλγαρικῆς οὐδὲν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν διότι λόγος ἡμῖν ὑπόκειται νῦν οὐχὶ περὶ Ἐκκλησιῶν ἀπασχισμένων ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου, ἀλλὰ περὶ τῶν μετὰ τοῦ Πατριαρχείου δογματικῶς τε καὶ διοικητικῶς συννηωμένων ὀρθοδόξων παροικιῶν. Ἀρκετὸν ἡμῖν ὅτι καλεῖ ταύτην ἐθνικὴν ἘκκλῆσIAN, τὸ δὲ Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν οὐδ' ἀναγνώρισε ἐθνικὰς Ἐκκλησίας, συμφρονοῦσῶν ἐν τούτῳ πασῶν τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τῶν τὴν ἑαυτῶν σύστασιν ἀναγουσῶν εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς ἀμέσως αὐτῶν μαθητὰς καὶ διαδόχους. Πρόκειται δ' ἄλλως καὶ περὶ χριστιανικῆς κοινότητος πολεμίως διακειμένης πρὸς τὴν μητέρα Μεγάλαν ἘκκλῆσIAN, ἧς κληρικοὶ ἦσαν οἱ πρὸ αἰώνων καὶ κηρύξαντες καὶ στερεώσαντες τὴν χριστιανικὴν πίστιν μεταξὺ τῶν βουλγάρων, ἐφ' ὧν οὐδεμίαν πίεσιν ἐξήσκησεν ἡ ἘκκλῆσΙΑ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς «ἀφομοίωσιν». Ἡ Μ. ἘκκλῆσΙΑ ἀνεληρέστους

ἀφῆκε τὰς ὑπ' αὐτὴν ἐθνικότητας καὶ μάλιστα συνετέλεσεν εἰς σωτηρίαν αὐτῶν.

Ἐὰν μελετήσῃ μετὰ προσχῆς καὶ χωρὶς οἰ-ασδύποτε προκαταλήψεως τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν, τῶν τοῖς δόγμασι στοι-χουσῶν τῶν ἀγίων καὶ σεπτῶν Οἰκουμενικῶν καὶ θεοκινήτων Συνόδων, οἷοςδὴποτε διατριβογρά-φος σωφρονῶν καὶ μὴ παραφερόμενος ὑπὸ θρη-σκευτικῶν παθῶν, δύναται νὰ σχηματίσῃ σαφῆ γνῶσιν τοῦ ἀπέναντι τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἀγία-στικοῦ καὶ ἐθνικῶς σωτηριώδους ἔργου τῆς ἀ-γίας καὶ μεγάλης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ συνομολογήσει βεβαίως ἡμῖν ὅτι δικαιούμεθα ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συνετῇ αὐ-τῆς καὶ λαοσωτηρίᾳ προνοίᾳ τε καὶ πορείᾳ νὰ σεμνυνώμεθα. Λυπούμεθα δὲ λίαν διότι ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι, ἀναλαβόντες ἐν τῇ Δύσει νὰ φω-τίζωσι περὶ ζητημάτων ἐπικαίρων τοὺς θέλον-τας ιδεᾶν ἀκριβοῦς νὰ σχηματίζωσι περὶ τῶν ἡμετέρων, ἀπομακρύνονται κατὰ πολὺ τῆς ἀλη-θείας καὶ, διὰ λόγους ἴσως ὑλικοῦ συμφέροντος, ἐπιχειροῦσι τῇ μελέτῃ καὶ ἀναπτύξει θεμάτων ἀκανθωδῶν καὶ σπουδαίων ἐξοφωμένοι μὲν τὸν νοῦν, ἀμελέτητοι δ' ὅλως, καὶ τοῦτ' αὐτὸ, «χερ-σὶν ἀνίπτοις».

ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ

κατὰ τὸν ἐν τῇ Μητροπόλει Διδυμοτείχου
ὁωζόμενον κώδικα*.

Ἐπὶ τέλους μετὰ τὸν Γ' λόγον ἔπεται τέ-ταρτος φέρων τὸν τίτλον Ἀλφαβηταλφάβη-τος¹, οὗτινος προτάσσεται μὲν γενικὸς πρόλο-γος, ἔπεται δὲ προθεωρία, εἴτα αὐτὴ ἡ ἀλφα-βηταλφάβητος καὶ τέλος ὁ ἐπίλογος, ἅπαν-τα ἐν στίχοις 15,000. ὡς ὁ ἴδιος συγγραφεὺς λέγει ἐν τῷ τέλει τῆς προθεωρίας:

Στίχοις μυρίοις σχοίη δὲ καὶ πεντακισχιλίου

ὁ πρόλογος, ἀλφάβητος, ἅμα σὺν ἐπιλόγῃ.

Ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀλφαβηταλφάβητος συμποσοῦται ἐκ στίχων 13,820, ἐξ 190 ὑποθέσεων ἀπαρτιζομέ-

*συνέχεια ἀπὸ σελ. 28—32 καὶ τέλος.

1. Νῦν δ' ἄλλ' ἰδοὺ καὶ τέταρτος λόγος ὡς ἔχων σθένος κατ' ἀλφαβηταλφάβητον τὴν καταρχὴν λαμβάνει.

νη, καθ' ἃ αὐτὸς οὗτος πάλιν ἐν τῷ τέλει τοῦ προλόγου λέγει:

Στίχοις

ὡς φθάνειν εἰς ποσότητα μυρίων, τρισχιλίων,

εἴκοσι πρὸς τοὺς ἑκατὸν, ὀκτάκις ἡδξημένους

εἰς δ' ὑποθέσεις ἑκατὸν καὶ δεκαπλῶς ἐννέα.

Περὶ ἀλφαβήτων οἰκοδομητικῶν, γι-νώσκομεν ὅτι ταῦτα παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ἦσαν ἀγαπητὰ, διάφορα τὸ εἶδος, τὴν περιοχὴν καὶ τὸ περιεχόμενον, ἄλλοτε μὲν κατὰ στίχους ἱαμ-βικοὺς τριμέτρους, ἄλλοτε δὲ κατὰ πολιτικοὺς ἢ καὶ ἀνακρεοντεῖους· κατὰ τὸν Krumbacher (ἐν σελίδ. 717) τὴν ἀρχὴν τῶν ἀλφαβήτων τούτων πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὰς συλλογὰς τῶν λνωμῶν τῶν ἀρχαίων, ἀλφαβητικῶς διατεταγ-μένας, ἀναφέρει δ' ὁ ἴδιος διαφόρους τοιούτων ἀλφαβήτων συγγραφεῖς, ὡς Γρηγόριον τὸν Να-ζιανζηνόν, τὸν Νεῖλον, Ἡλίαν τὸν Σύγκελλον, Λέοντα τὸν Σοφόν, Κωνσταντῖνον τὸν Σικελιώ-την, Συμεὼν τὸν Μεταφραστὴν, Νικηφόρον τὸν Οὐρανόν, Θεόδωρον τὸν Πτωχοπρόδρομον κτλ. περὶ ὧν δικαίως παρατηρεῖ ὅτι ἀπαιτεῖται ἀκρι-βεστάτη ἔρευνα, διότι πολλάκις τὰ αὐτὰ κείμε-να παρουσιάζονται ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, πολ-λάκις δὲ ἀνώνυμα ἀλφάβητα ὑπείσέρχονται ἀνε-ξέταστος εἰς τὰ ὀνόματα ἐπισήμων ἐκκλησια-στικῶν συγγραφέων· ὁ αὐτὸς ἀναφέρει καὶ διά-φορα ἀλφαβήτων εἶδη, τὸ μὲν ἐκδεδομένα, τὸ δὲ ἐν ταῖς διαφόροις βιβλιοθήκαις τοῦ Ἀθωνος, τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Βερολίνου, τῆς Ἐσκουριάλ, τῶν Παρισίων, τῆς Πάτμου, τῆς Μόσχας, τοῦ Βατι-κανοῦ καὶ τῆς Βιέννης ἀποκείμενα. Περὶ τοῦ ἡμετέρου κώδικος καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀλφαβηταλφα-βήτου, καίτοι ἀναγράφει τὸν Μελέτιον (σελ. 94), οὐδεμία μνεῖα γίνεται παρὰ τῷ σοφῷ γερ-μανῶ· ἐν τέλει δὲ μόνον τῆς 114 σελ. ἀναγινώ-σκομεν, ὅτι ἀγνοεῖ διατὶ τὸ ἐκ 13,000 ἀνο-μοιοκαταλήκτων πολιτικῶν στίχων συγ-κείμενον θεολογικὸν διδακτικὸν ποίημα τοῦ Μελετίου (18 αἰῶνος), τὸ ὑπάρχον ἐν τοῖς κώδιξιν Ἀθωνος 720 σελ. 19 καὶ Ἀθηνῶν 474 σελ. 18, φέρει τὸν σπάνιον τίτλον Ἀλφαβηταλφάβητος. Βεβαίως ἐκ τῆς οὐχὶ μεγάλης διαφορᾶς τοῦ ποσοῦ τῶν στίχων ἀμφοτέρων τῶν Ἀλφαβηταλφάβητων (13,820 καὶ 13,000), τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ διδακτικοῦ αὐ-τῶν περιεχομένου, τῶν ἀνομοιοκαταλήκτων πό-λιτικῶν στίχων, καὶ τῆς ἀμφιβολίας τοῦ Krum-

bacher περί τῆς ἀκμῆς τοῦ δευτέρου Μελετίου κατὰ τὸν 18 αἰῶνα ἀφορμώμενοι ἠδυνάμεθα νὰ ταυτίσωμεν ἀμφοτέρους τοὺς Μελετίους καὶ τὰς ἀλφαβηταλφαβήτους αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου ἀποτρέπει ἡμᾶς κυρίως τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἀλφαβηταλφάβητος, ὡς Δ' λόγος, στενῶς συνδέεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως αὐτῆς πρὸς τοὺς τρεῖς προηγούμενους λόγους, καὶ δὴ τὸν κατὰ τῶν Λατίνων, ὅστις ἀναμφιβόλως ἀνήκει εἰς τὸν κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἀκμάσαντα ἡμέτερον Μελέτιον τὸν ὁμολογητὴν, εἰ μὴ πού ἀντιπαρβολή τις τοῦ ἡμετέρου κώδικος πρὸς τὸν τοῦ Ἀθωνος καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον.

Τὴν Ἀλφαβηταλφάβητον αὐτοῦ γράφων ὁ Μελέτιος, ἐσκόπει κυρίως ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ νόμον καὶ τύπον, νὰ μὴν καὶ διαθήκῃ σὺν τοῖς ἐτέροις λόγοις, ἅμα δὲ καὶ κλίμακα καὶ ἄνοδον πρὸς τὰ θεία, ἥντινα δύναται νὰ ἀνέλθῃ διὰ βαθμίδων 190, ἐκάστη τῶν ὁποίων περιλαμβάνει ποικίλην διδασκαλίαν, περὶ παντὸς οὐτινὸς χρήζει πᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ μάλιστα ὁ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἀσκῶν. Μακρὸν ἤθελεν εἶναι νὰ ἀναγράψωμεν ὁλόκληρον τὸν μακρὸν πίνακα τῶν βαθμίδων τούτων, διὰ τοῦτο περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα, ἐξ ὧν καταδεύονται ἡ ποικίλη τοῦ ἱεροῦ ἀνδρὸς πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ παιδευσίς, ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ ζήλος αὐτοῦ πρὸς διδασκαλίαν. Ἀρχόμενος τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ τῆς φιλίας αὐτοῦ, ἐξετάζει τὰ περὶ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ τοῦ ἀκτήμονος βίου, περὶ ὑποταγῆς, ἐξαγορεύσεως, μετανοίας καὶ τῶν τρόπων αὐτῆς, φυλακῆς τῶν ὠτίων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, περὶ βρώσεως καὶ πόσεως καὶ διαίτης καθόλου, περὶ προσευχῆς καὶ ἀναγνώσεως βιβλίων καλῶν, μεταβαίνει εἰς τὴν περιγραφὴν διαφόρων κακιῶν καὶ ἀρετῶν, ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὄντως γνώσεως καὶ τῆς φιλοσοφίας, περὶ θεολογίας καὶ τοῦ τίς ἐστὶν αὕτη καὶ ποία, περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ θείας οἰκονομίας, περὶ συνόδων ἱερῶν καὶ ποιμένων ἀληθῶν καὶ ἀμελῶν, περὶ ἱερέων, μνημοσύνων, θανάτου καὶ μοναχικῆς ἡσυχίας καὶ κατακλείει τὸν λόγον διὰ τῆς βαθμίδος τῆς σιωπῆς· οὕτω δὲ παντὶ πού ὠφέλιμος καθίσταται ἡ βίβλος αὐτοῦ αὕτη, ἣ καθὼς λέγει ὁ ἴδιος :

Ἀρίστη λίαν ἀληθῶς ἐπωφελὴς εἰς πάντας
ἡ μεταχείρησις τῆς νῦν Ἀλφαβηταλφαβήτου

εἰς ἐμπαθεῖς, ἠδουπαθεῖς, τοὺς πορρωτάτου πάθους
εἰς ἡλικίαν ἅπασαν, ἄτερθεν τῶν νηπίων,
εἰς θήλειαν, εἰς ἄρρενα καὶ μείρακας καὶ παῖδας,
εἰς νεανίσκους, ἄνδρας τε, γέροντας, πρεσβυτέρους
τέκνα, γονεῖς, οἰκέτας τε, δεσπότας, ἀρχομένους,
τοὺς ἰδιώτας, τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἀρχιεράρχας,
πνευματικοὺς, καθηγητὰς καὶ μᾶλλον ἡγουμένους
καὶ πᾶσιν ὑποτακτικοῖς ἀρμόζει προσηκόντως.

*

Ἐν τοῖς ἐμπροσθεν πολλάκις ἐτύχομεν εὐκαιρίας νὰ ἐξάρωμεν τὴν πολυμαθειαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὰς πολλὰς αὐτοῦ γνώσεις, πρακτικὰς καὶ θεωρητικὰς, καίτοι ὁ ἴδιος παρίστησιν ἑαυτὸν ὡς ἀμαθῆ, ὁ δὲ βιογράφος ὑπὸ γυμναστῇ μόνον καὶ παιδευτῇ παιδευθέντα τὴν ἰδέαν ἡμῶν ταύτην καὶ κρίσιν ἐπικρατύνει ἡ Ἀλφαβηταλφάβητος τοῦ Μελετίου, τὴν ὁποίαν οὐχὶ ἀτόπως ἠδυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν πρὸς τὰς θεολογικὰς Summas τῶν θεολόγων τῆς Δύσεως, καίτοι καθόλου στερεῖται πρωτοτυπίας καὶ μεθόδου ἐπιστημονικῆς· πράγματι, ἐν αὐτῇ ἐν γλώσσει ἀπλῇ καὶ ρεούσῃ, μετὰ δυνάμεως καὶ πειθοῦς οὐ μικρᾶς, εὐρίσκει τις ἐν περιλήψει ἅπαντας σχεδὸν τοὺς κλάδους τῆς θεολογίας, ἐν αὐτῇ βλέπει τις αὐτὸν γινώσκοντα τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν νηπτικῶν καὶ λοιπῶν τῆς μοιναχικῆς πολιτείας πατέρας, Παμβῶ, Παφνούγιον, Ἀντώνιον, Μάρκον, Κασσιανὸν, Μακάριον, Σάββαν, Θεόδωρον τὸν Σγουδίτην, Σισώην, Νεῖλον κλ. ἐν αὐτῇ συχνότατα βλέπομεν αὐτὸν παραπέμποντα εἰς τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας πατέρας καὶ διδασκάλους ἀπὸ τοῦ Ἰουστινίου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος καὶ Ὁριγένους μέχρι τῶν κατ' αὐτὸν χρόνων, ἰδίᾳ δὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον τὸν Βασίλειον, τὸν Χρυσορρήμονα καὶ τὸν Μάξιμον, γινώσκοντα ἐπίσης τὸν Ἀριστοτέλη καὶ ἄλλους θύραθεν σοφοὺς, καὶ τέλος καλῶς κατηρτισμένον καὶ μετὰ εὐσεβείας καὶ ζήλου ἐκτιθέμενον τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ πολεμοῦντα τὴν κακοδοξίαν, καίτοι ἐν τισιν οὐχὶ τοιοῦτον αὐστηρῶς καὶ εὐκρινῶς ἐξετάζει τὰ πράγματα. Βραχεῖά τις σταχυολογία διαφόρων στίχων τῆς Ἀλφαβηταλφαβήτου ἐπικυροῖ τὰ λεγόμενα. Οὕτω π. χ. ἐν τῇ γ' βαθμίδι, περὶ τῆς ἀστασίας τοῦ κόσμου λέγει :

Τροχὸς τίς ἐστὶν ἀληθῶς ἀστάτως πεπηγμένος
ὁ πάμπικρος καὶ μάταιος καὶ ταραχώδης βίος·
ἄνω κινεῖται τάχιστα καὶ θᾶπτόν κατῶ τρέχει
κἄν πεπηγέναι γὰρ δοκῇ, στάσιν οὐδ' ὅλως ἔχει κτλ.

Ἐν τῇ 136 βαθμίδι, ὁμιλῶν περὶ σοφίας καὶ φιλοσοφίας λέγει :

Κἄν γὰρ καὶ πολυώνυμον ἀκούης τὴν σοφίαν
ἀλλ' ὅμως ἀναγωγικῶς εἰς ἓν τι καταλήγει
ἀνάπτυσσε φιλοσοφεῖν πρὸς τὸ φιλεῖν σοφίαν.

σοφίας ὄντως ἴδιον τὸ ρήγνυσθαι τοῦ κόσμου
τὸ πᾶσιν ἀποτάττεσθαι τοῖς πράγμασι τοῖς κάτω
καὶ γίνεσθαι μετὰ Θεοῦ καὶ τούτῳ συνυπάρχειν·
ἄλλος δὲ πάλιν εἶρηκε τῶν θαυμαστῶν πατέρων
φιλοσοφία πέφυκεν ἐπαινετέος βίος

ἄλλος δὲ ταύτην ἔφησεν ἐγκράτειαν ἀπάντων,
ἄλλος ἡθῶν κατόρθωσις, φησὶ φιλοσοφία,
ἄλλος αὐτὴν ὀρίζει τῷ κόσμῳ νεκρωθῆναι·

ἄλλος σοφίαν τίθεται τὴν μνήμην τοῦ θανάτου

τὴν ἡσυχίαν ἕτερος ἄκραν φιλοσοφίαν

χαρακτηρίζει ἀκριβῶς τὰ τῆς φιλοσοφίας
τὸ παντελῶς ἀπερίττον ἐν ᾧ πασιν ἐρρεῖται,
τὸ κατὰ δύναμιν αὐτοῦ ἀνεκδοεῖς φυλάττειν.

φιλοσοφίαν λέγουσι πράξεως ἐμπειρίαν
πάλιν εἰς τρεῖς καὶ πρακτικὴν, ὡς οἶδας, διαιροῦσιν,
εἰς ἡθικὴν, πολιτικὴν καὶ μεταξὺ τῶν δύο
φασὶ τὴν οἰκονομικὴν δευτέραν ταττομένην κτλ.

περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων
ἐν βαθμίδι 144 λέγει :

Μία Χριστοῦ ὑπόστασις, αἱ τούτου φύσεις δύο
ἐνώσιν ἀλλ' οὐ σύγχυσιν, οὐ φύσιν οὐδὲ κράσιν,
οὐκ ἐπαφὴν, οὐ κόλλησιν, οὐ πρόσψασιν, οὐ μίξιν,
καὶ μὴν οὐδὲ παράθεσιν παντάπασιν ποθοῦσα
μὴ γὰρ ὡς οἶνον ὕδατι ταύτας κραθείσας νόει·
μὴ δ' ὡς περ σῖτον καὶ κριθὴν ἐμπαρτεθειμέναν

ἀλλ' ὡς περ σίδηρος πυρὶ πυρκατωθεὶς διόλου
μένει καὶ πάλιν σίδηρος κἄν ἄγαν ἐπυρώθῃ.

Ἐν τῇ 145 βαθμίδι λέγει περὶ τῆς Ἀγ. Τριάδος :

Οὕτω δὲ μάθης ἐναργῶς ὡς ἐκ παραδειγμάτων
τὸν τρισυπόστατον Θεὸν πῶς ἐν ἐστὶ καὶ τρία,
Νοῦς, Νόησις καὶ Νόημα ταυτίζεται τῇ φύσει
τρόπον ἐνίσταί τινα κἄν ἀριθμῆται τρία.
Ὁ νοῦς γεννᾷ τὴν νόησιν, τὸ νόημα προβάλλει
ἡ νόησις, τὸ νόημα νοῦν ἔχουσιν αἰτίαν.

Ἐν βαθμίδι 147 περὶ Θεοῦ :

Ἀρχὴ τὸ θεῖον ἀναρχος, οὐ γὰρ ἀρχὴ τῷ θεῷ
κατὰ τὸ μέσον ἀπαθῶς, ἀναλλοιώτως ἔχον,
ἀθάνατον, αἰδίων, ἄπειρον κατὰ τέλος.
Θεὸν καλεῖσθαι λέγουσιν ἐξ ἐτυμολογίας
καὶ γὰρ εἰρήκασί τινες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θεῖον
ὡς πάντα περιθέοντα καὶ σκέποντα τὰ πάντα·
ἄλλοις Θεὸς ὡς καυστικός, ὡς αἰθῶν ὀνομάζει,

πῦρ γὰρ αὐτὸν γινώσκουμεν καὶ πῦρ καταναλίσκον.

Ἄλλοι τοῦτον λέγουσι Θεὸν ἐπεὶ θεᾶται

ἅπαντα καὶ λεπτομερῶς οἶδε πρὸ τοῦ γενέσθαι.

Ἐν βαθμίδι 152, ὀρίζει τὴν πρόνοιαν ὡς ἐξῆς :

Λόγον Θεοῦ πανουργικόν, αὐτοτελεῖ σοφίαν
τυπωτικόν, μορφωτικόν τῆς εἰς τὸν κόσμον ὕλης
συνεκτικόν, δημιουργόν τῶν γεγονότων πάντων.

Ἐν βαθμίδι 154, ὁμιλῶν περὶ σκαμμάτων τῶν
εὐσεβῶν, ὡς ἐξῆς καταρραπίζει τοὺς περὶ τὸν
Βέκκον προδοτίας τῆς Ὀρθοδοξίας :

Πάντες ὁμοῦ κομπάζοντες καὶ μᾶλλον οἱ ποιμένες,
αἰρέσεως φανείσης δὲ τὴν γῆν ἐπικρατούσης,
ὑπέκυψαν, καὶ τοὺς λοιποὺς ὠθοῦσιν ὑποκύπτειν
καὶ φέρειν ἐκδιάζονται τοὺς ἀντιπραττομένους,
παρυποκλέπτοντες αὐτοὺς ρητορικὰς ἀπάταις
καὶ περιβάλλοντες δειναῖς σοφιστικαῖς πλεχταναῖς
καὶ πείθοντες συλλογισμοῖς καὶ συστροφαῖς ματαίαις.

τοὺς δὲ λοιποὺς τυραννικῶς καὶ μετὰ πλείστης βίας
καταναγκάζουσιν αὐτῶν συντίθεσθαι τῇ πράξει
καὶ τοῦ Θεοῦ χωρίσουσι, βιβὰ τῆς ἐπηρείας·
οἱ πάντες ἡχρηώθησαν, ἐξέκλιναν οἱ πάντες·
οὐκ ἔστι τις θεοφιλὴς, ἕως ἐνὸς οὐκ ἔστι·

πάντες ὁμοῦ σφαδάζουσι κατὰ τῆς ἀληθείας

Ἐν βαθμίδι 166, περὶ διακρίσεως καὶ τῶν τεσσάρων ἀρετῶν λέγει :

ἡ (διάκρισις) τέλος πάντων τῶν καλῶν, ἀρχὴ τε καὶ μεσότης,
ἡ κατὰ νοῦν συνέστηκεν ἐκ τούτων τῶν τεσσάρων
τῶν ἀρετῶν τῶν γενικῶν καὶ καθολικωτέρων·
τῷ τριμερεῖ τῷ τῆς ψυχῆς ἐντεθωρημένων·
λόγον γινώσκεις καὶ θυμὸν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν·
ὧν ὁ μὲν λόγος ἡγεμὼν τῶν ἄλλων καὶ κατάρχων,
ὁ δὲ θυμὸς ὑπερετεῖ τῷ λόγῳ κατὰ πάντα·
ἐπιθυμία δ' ὡς φασὶ τούτοις ἀμφοῖν ὑπέκει·
ἀνδρείαν γοῦν καὶ τὸν θυμὸν καὶ φρόνησιν εἰς λόγον
καὶ σωφροσύνην ταττοῦσιν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν·
δικαιοσύνην ὡς φασὶ πλουτοῦσι καὶ τὰ τρία,
μεριζομένην ἐν αὐτοῖς κατακοσμοῦσαν ταῦτα·
ὁμοῦ δ' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν ὡς βασιλίδι νόει,
φημὶ τὴν ὑπερβαύμαστον διάκρισιν ἐν πᾶσι.

Καταπαύομεν ἐνταῖθα τὸν λόγον ὡς κατα-
κλείδα προστιθέντες περὶ τοῦ διόματος τῆς Ἀλ-
φαβηταλφαβήτου, ἱκανὰ, ὑποθέτομεν, ἵνα ἱκανο-
ποιήσωσι τὴν ἄγνοιαν τοῦ σοφοῦ Krumbacher.
Αὐτὸς οὗτος ὁ Μελέτιος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἀλ-
φαβηταλφαβήτου λέγων πρὸς τὸν μαθητὴν αὐ-
τοῦ, ὅτι ἐν αὐτῇ οὐδὲν εὐρήσει τὸ αἰνιγματῶδες
ἢ γριφῶδες, ἀλλ' εὐληπτα τὰ πάντα καὶ σαφῆ
καὶ πᾶσιν ἐγνωσμένα καὶ ὅρμ' ἴδια καὶ καθ' εἰρ-
μὸν καὶ ψῆφον τῶν στοιχείων, προστίθητι :

καὶ τὸ ποσὸν τεθήσεται τῶν εἰκοσιτεσσάρων
ἐν ἀλφαβήτῳ δ' ἕκαστον στοιχεῖον ἔξει μέτρον

καὶ πάλιν κατ' ἀλφάβητον ἐν ἑκάστῳ στοιχείῳ
στίχοις ἀρχεῖ τὸν ἀριθμὸν τῆς ψήφου τῶν στοιχείων.

Ἐκαστον δηλαδὴ στοιχείον τοῦ ἀλφαβήτου ἐκ-
τείνεται ἐν τῷ λόγῳ εἴκοσι καὶ τετράκις, τούτου
δὲ περατουμένου, λαμβάνεται ἕτερον στοιχείον,
ὃπερ ἐπίσης ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὸν ἀριθμὸν
τῶν 24 στοιχείων μέχρι τοῦ Ω μεγάλου· πράγμα
τι δὲ ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ
τοῦ Α μέχρι τοῦ Ω μεγάλου ἐπαναλαμβάνονται
ἑκάστον εἴκοσι καὶ τετράκις, ἐξαιρουμένων μό-
νον τοῦ στοιχείου Μ, ἔνθα τοῦτο ἐπαναλαμβάνε-
ται τρίς καὶ εἰκοσάκις, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Τ, πι-
θανῶς ἐκπεσόντων ἀβλεψία τοῦ ἀντιγραφέως,
καὶ τοῦ Ν, ἔνθα ἐλλείπουσι δύο σελίδες τοῦ
κειμένου, παρατηρουμένου· τούτου καὶ ὑπὸ τοῦ
ἀντιγραφέως ἐν σημειώσει ἐπὶ τῆς ὥας τοῦ
χειρογράφου.

Ἐγγραφὴ ἐν Διδυμοτείχῳ, τῇ 23 δεκεμβρίου 1902.

† Ὁ Διδυμοτείχου Φιλάρετος Βαφείδης.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΕΥΜΕΝΕΙΑ

Ἐνεκα διαφόρων εὐφροσύνων περιστατικῶν
καὶ λόγων ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας καὶ
ἐκτιμήσεως, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρ-
χης μετέβη μετὰ μεσημβρίαν τῆς χθὲς εἰς τὰ
αὐτοκρατορικά Ἀνάκτορα, ἐν οἷς ἐγένετο δεκτὸς
ὑπὸ τῆς Α. Ἐξ. τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Α. Α.
Μ. Ταχσὶν πασᾶ, ὅστις ἤκουσε καὶ μετέδωκεν
εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν φιλόλαον ἡμῶν ἄνακτα καὶ
αὐθέντην σουλτὰν Ἀβδουὺλ Χαμίτ Χὰν τὸν Β' τὴν
τε ἐκφρασίαν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τὰς εὐχα-
ριστίας, ἅμα δὲ καὶ τὰς διαπύρους εὐχὰς ὑπὲρ
ὑγείας καὶ μακροβιότητος αὐτοῦ, ἃς ἐκ μέρους
ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν δύο διοικητικῶν τῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ τοῦ Γένους Σωμάτων ὑπέβαλεν. Ἡ Α.
Α. Μ. ὁ μεγάλθυμος ἄναξ ἠνδρόκησεν ἵνα δια-
βιβάζῃ πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν
πατριάρχην λόγους πλήρεις βασιλικῆς εὐνοίας
καὶ ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ πιστὸν ἡμέτερον
γένος, διὰ τὴν ἔμφρονα καὶ συνετὴν αὐτοῦ πε-
ρεΐαν, ἧς τὴν ἐξακολούθησιν ἡ Α. Α. Μ. εὐχεται
καὶ συνίστησιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. — Χθὲς ἐπὶ τῇ μνήμῃ
τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐτελέσθη ἐν τῷ πανσέπτῳ πατρ. αρχικῷ
ναῶ ἡ νενομισμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ὑπὲρ
τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων ἰδρυτῶν, εὐεργετῶν, διδασκάλων
καὶ μαθητῶν τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς. Τῇ Α. Θ.
Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνελειτούργουν οἱ σεβασμ. συ-
νοδικοὶ μητροπολίται Ἐφέσου, Προύσης, Βάρνης, Βοδενῶν,
Λιτίτζης, Ἡλιουπόλεως, καὶ Καλλιουπόλεως καὶ ὁ παρεπιδη-
μῶν πανιερ. μητροπολίτης Ροδοπόλεως. — Εἶτα συνελθόντων,
ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Σχολῆς, τῶν ἱερουρ-
γησάντων ἀρχιερέων, τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἀγίων Τόπων τῶν
ἐφόρων καὶ καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῆς, καὶ μετὰ
τὴν εὐλογίαν τῶν κολύβων γενομένην ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μη-
τροπολίτου Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ, ὁ καθηγητὴς τῆς ἐλληνικῆς
καὶ λατινικῆς γλώσσης διδάκτωρ Δημοσθ. Η. Οἰκονομίδης
ἀνέγνω λαμπρὸν πανηγυρικὸν λόγον, θέμα ἔχοντα τὸ περὶ
γλώσσης ζήτημα.

— Τὰ ἐν Προύσῃ Εὐγενίδεια Ἐκπαιδευτήρια. — Ἐν
τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης ἀνεγνώσθη γράμ-
μα τοῦ σεβ. μητροπολίτου Προύσης κ. Ναθαναὴλ ἀγγέλλοντος
ὅτι πάντα τὰ τῆς ὁρθοδόξου κοινότητος Προύσης σωματεῖα
ἐξέφρασαν ὁμοθυμῶς τὴν βαθεῖαν καὶ αἰτίαν εὐγνωμοσύνην τῆς
κοινότητος πρὸς τὸν φιλογενέστατον μέγαν εὐεργέτην τῶν ἐκ-
παιδευτηρίων αὐτῶν κ. Εὐστάθιον Εὐγενίδην ἐπὶ τῇ πρόφρονι
καὶ πολυτίμῳ δωρεᾷ αὐτοῦ πρὸς ἀνέγερσιν σχολειακῶν κτιρίων,
εὐπρεπεστέρων, ἀποκαλουμένων τούντεθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ
εὐεργέτου καὶ αἰτήσις αὐτοῦ τοῦ κ. Ε. Εὐγενίδου περὶ τῆς ἐκ-
δόσεως πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγilliώδους γράμματος ὁ-
χυροῦντος καὶ καθορίζοντος τὴν ὑπαρξὶν καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον
λειτουργίαν τῶν Εὐγενιδείων Ἐκπαιδευτηρίων. — Ἡ ἱερὰ Σύ-
νοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ πλήρης καὶ αἰθὺς εὐαρέσκεια
καὶ αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ μεγαλόφρον
καὶ φιλόστοργον αὐτῆς τέκνον, τὸν κ. Εὐστ. Εὐγενίδην ἐπὶ
τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις αἰσθήμασιν αὐτοῦ, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸν
σεβασμ. μητροπολίτην Προύσης κ. Ναθαναὴλ συντελέσαντα
εἰς ἔργον οὕτω θεάρεστον ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς
ὁρθοδόξου κοινότητος Προύσης.

— Δικαιοφύλαξ. — Χθὲς, πέμπτην, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρ-
χικῷ ναῶ, πρὸ τῆς θείας λειτουργίας, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενι-
κὸς πατριάρχης ἐχειροθέτησε δικαιοφύλακα τῆς τοῦ Χριστοῦ
Μ. Ἐκκλησίας τὸν ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν ἐν
τῇ Πατριαρχικῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς φιλοπόνως διδάσκοντα ἐλ-
λόγ. καθηγητὴν κ. Κωνσταντῖνον Ζαχαριάδην, ἀναγορεύσας
αὐτὸν ἅμα καὶ διδάσκαλον τοῦ Γένους. Τὸ ὀφφίκιον τοῦ
δικαιοφύλακος ἔφερε πρὸ ἐβδομήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν ὁ αἰεί-
μνηστος διδάσκαλος τοῦ γένους καὶ σχολάρχης τῆς Πατριαρχι-
κῆς Μ. Σχολῆς Νικόλαος ὁ Λογάδης, καὶ πρὸ τοῦ Λογάδου ὁ
ἐκ τῶν διδασκάλων τῆς αὐτῆς σχολῆς ἐπὶ βαθεῖα γνώσει τῆς
ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἔσω καὶ θύραθεν παιδείας διακρι-
θεὶς Σπανδωνῆς ὁ βυζάντιος, ὁ μετὰ ταῦτα Μ. δικαιοφύλαξ.

— Ἐκδικὸς τῆς Μ. Ἐκκλησίας. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκου-
μενικὸς πατριάρχης, ἅθλα ἀρετῆς καὶ φιλογενείας περίβλεπτα
ἀπονέμων τοῖς τὸ καθῆκον αὐτῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ τὸ γένος καὶ πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα περικη-

ρισθῶσιν, ἀπένειμε (τῷ παρελθόντι σαββάτῳ) τὸ ἐκκλησι. ὀφείκιον ἐκδίκου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας τῷ ἐκ Λυκάστης τῆς Κρώμνης, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας, ὁρμωμένῳ κ. Παναγ. Ἀκρίτῃ, οὗτινος ἀνηγγείλαμεν ἐν καιρῷ γενναιοτάτην δωρεάν πρὸς οἰκοδομὴν νοτοκομείου τῆς ἐν Τραπεζοῦντι ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὑπὲρ οὗ πρακτικώτατα μεριμνήσας ἐξησφάλισεν ἐτησίαν πρόσδοτον πεντακοσίων ὀθωμ. λιρῶν.

— *Ἱατροὶ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Διὰ πατριαρχικοῦ πτωχικοῦ ὠνομάσθη ἱατρὸς τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου ὁ καὶ ἱατρὸς ἰδιαιτέρος τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου διδάκτωρ κ. Ἀλεξάνδρος Μελαχροινός. Ὑπηρετήσας ὡς ἱατρὸς τῆς μονῆς τῶν Ἰδίων ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ τὸ καθήκον αὐτοῦ εὐδόκως ἐκπληρώσας, καὶ ἀπὸ δεκαπέντε σχεδὸν ἐτῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διακρινόμενος ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, ὁ ἱατρὸς Μελαχροινός ἐπεσπάσατο τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ὁμογενῶν τε καὶ ξένων διὰ τὴν πρόθυμον πρὸς τοὺς πάσχοντας ὑπηρεσίαν, καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ χαρακτῆρος.

— *Ὀνοματικαὶ ἐορταί.* — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 25 λήξαντος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν ἐορτὴν αὐτῶν ἄγουσι σεβασμ. μητροπολίταις Ἡρακλείας, Σερρών, Σπρωμίνης καὶ Σβορνικίου. — Ἐπίσης διὰ τηλεγραφικῶς πρὸς τὴν ἐν Ὁδησσῷ φιλογενέστατον εὐεργέτην τῶν ἑλλήν. γραμματῶν καὶ σχολείων Ἐξ. κ. Γρηγόριον Μαρασλῖν, ἀναγγείλας αὐτῷ τὴν ὑπὸ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας ἀναγόρευσιν ὡς τοιοῦτου, συνεχάρη, εὐχόμενος ἐκ πατρικῆς καρδίας ὅπως ἐορτάζῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑγιᾶς καὶ κατ' ἄμω εὐδαιμονῶν. ἡ Α. Ἐξ. ἀπήντησε μετὰ συγκινήσεως βαθύας ὑποβάλλων τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀπονεμηθείσῃ ὑψηλῇ τιμῇ, εὐχόμενος ὅπως ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἄξιον τῶν προσδοκίῳ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς γένους. — Αὐθήμερον ὑπὲρ τοῦ ἐορτάζοντος εὐεργέτου τούτου τῶν ἑλληνικῶν γραμματῶν αἱ ἐφορίαι καὶ αἱ ἐπιτροπαὶ νῶν καὶ σχολείων, ὑπὲρ ὧν ὁ Ἐξ. κ. Μαρασλῖς εὐσεβῆ διετράνωσε αἰσθηματῇ, ἐτέλεσαν λειτουργίαν καὶ ἀνέπεμψαν πρὸς τὸν Πατέρα τῶν φώτων δεήσεις ὑπὲρ ὑγείας αὐτοῦ, προερχομένης τῆς φιλογενοῦς ἐφορίας τῆς ἐν Φαναρίῳ Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Μαρασλείου σχολῆς.

— *Πατριαρχικαὶ προσήσεις.* — Τοῖς τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτὴν ἄγουσι, τῷ τε πανιερ. μητροπολίτῃ πρώτῳ Δρυϊνουπόλεως κ. Γρηγορίῳ, προέδρῳ τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου καὶ τοῖς πνευστοῖς ἀρχιμανδρίταις κκ. Γρηγορίῳ Κωνσταντινίδῃ Μ. ἐροκήρυκε καὶ Γρηγορίῳ Παπδοπούλῳ ἐπόπτῃ τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ σχολείων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασε διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος κ. Βενιαμὶν τὰς συγχαρητικὰς πατρικὰς εὐχὰς αὐτοῦ καὶ προσήσεις.

— *Ἐπισκευαὶ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου προσήνεγκον ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ἐάνθης κ. Ἰωακείμ λίρ. ταυρκ. 5, ὁ ἐν Ἐάνθῃ ἐπίτροπος αὐτοῦ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Χριστοτόλεως κ. Ἰωακείμ 3, οἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁμογενεῖς κκ. Παν. ἐλ. Κουγιουμτζόγλους 10, Τηλεμ. Θ. Τιμογένης 10, δεσποινὶς Τ. Τιμογένους 5, Π. Α. Περβανῆς 9, Δ. Π. Κούδογλους καὶ Στ. Π. Στάλιος 5, Κ. Κ. Ἐμμετζόγλους 5, καὶ ἱκανοὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν προκρίτων τῆς φιλοτίμου τῶν Ἐκκλησιῶν κοινότητος.

μικρότερα ποσά. Τὸ ὅλον τῶν ἐκ Ἐάνθης προσφορῶν ἀνῆλθεν εἰς γρόσια ἀργυρᾷ 10934, συλλεγόμενα φροντίδι καὶ ζήλῳ τοῦ περιοδεύοντος ἀνταποκριτοῦ τῆς α' Ἐκκλ. Ἀληθείας καὶ ἀπεσταλμένου τῶν Πατριαρχείων ἑλλογ. κ. Παύλου Στ. Φωτιάδου, ἐπανελθόντος προχθὲς εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν. Ὁ κ. Φωτιάδης ἐκόμισεν ἐπίσης καὶ ἐξ ἐτέρων μικροτέρων πόλεων ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ προαιρετικὰς συνδρομὰς ἐκ Γλουμουλτζίνης 1148 ἀργ. γρόσια — ἐκ Δεδε-ἀγάτς 1352 — ἐκ Τυρολόης 184 — καὶ ἐκ Μετρών 653.

— *Προϋπολογισμὸς τῶν Πατριαρχείων.* — Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἀνεγνώσθη ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐκθέσις τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἤρξατο ἡ ἐπὶ τῶν διαφόρων κεφαλαίων τῆς ἐκθέσεως συζήτησις, ἥτις συνεχισθῆσεται καὶ ἐν τῇ προσεχεῖ συνδρίᾳ.

— *Ἐνοριακαὶ ἐκλογαί.* — Κατὰ τὴν σημερινὴν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον διώρισεν ἐξ ὀφεικίου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς ἐνορίας Ἐδινέ-καπι.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ τρίτῃ μ. μ. ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ σύμβουλος τῆς ἐνταῦθα σερβικῆς πρεσβείας κ. Χρίστιτς καὶ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Λεωνίδας Γ. Ζαρίφης, ἐπίτιμος ἰσόβιος πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Πατριαρχικῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς. — Τῇ πρώτῃ τῆς τετάρτης ὁ αἰδεσμ. ἐφημέριος τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ ἀγγλικανῆς ἐκκλησίας κ. Μάρκος Σουέηβυ καὶ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους κ. Ἀνδρέας Κοπάσης, πρὸς ἐσπέραν δὲ ὁ Ἐξ. Κωνστ. Σ. Καραθεοδωρῆς, σύμβουλος τοῦ κράτους.

— *Μουσική.* — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ Λέσχῃ «Μνημοσύνη», τῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἐτῶν ὑφισταμένη, ὁ ἐλλόγιμος ἱεροψάλτης κ. Κ. Ἀλ. Ψάχος καλλιτέστην ἐποίησατο διάλεξιν «περὶ ἀρμονίας». Ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ καὶ ἱκανοῦ τὸν ἀριθμὸν ἀκροατηρίου, ὁ καλῶς τὴν γραφίδα χειριζόμενος ἀγορευτὴς ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦ λόγου αὐτοῦ μετὰ πολυμαθείας. Ὁ πρόεδρος τῆς Λέσχης ἐντιμολ. δικαιοφύλαξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Κ. Ζαχαριάδης ὑψοῦντῃ δι' ὀλίγων τῶν ἀγορεύσαντι καὶ ἅμα ἤρξατο ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ προστάτου τῶν γραμματῶν Μεγαλειοτάτου ἡμῶν Ἀνακτορ. ὁρχήστρα δὲ ἐκ νέων διδασκομένων τὴν μουσικὴν ἐμελίψε τὸν αὐτοκρατορικὸν ὕμνον, ὃ πάντες οἱ παρευῶντες ἠκρασάντο ἐπὶ ποδός. — Ὁ ἐνταῦθα Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος ὠνόμασε κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ἐπίτιμον μέλος τὸν ἀκαταπόνητον διευθυντὴν καὶ συντάκτην τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης μουσικῆς ἐφημερίδος «Φῶριγγος» κ. Ἰωάννην Τσώκην. — Ὁ δὲ ἐν Ἀθήναις Μουσικὸς Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός», ὃς προεῖρε ὁ νομοδιδάκτωρ καὶ γνώστης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς κ. Ἀνδρέας Τσικνόπουλος ἀπένειμε τὸν τίτλον ἐπιτίμου μέλους τῷ διευθυντῇ τῆς παρ' ἡμῶν μουσικῆς σχολῆς καὶ πρωτεκδίκῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Γ. Παπδοπούλῳ.

— *Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου.* — Ἡ ἐν Φαναρίῳ ἀρτιπαγῆς Φιλόπτωχος Ἀδελφότης, ὑπὸ τὴν θαλπερὰν προστασίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀρξαμένη τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ὠνόμασεν ἑμμισθον αὐτῆς ἱατρὸν τὸν ἐλλόγιμον διδάκτορα κ. Θρασύβουλον Οἰκονομίδην, υἱὸν μὲν τοῦ μακαρίτου μεγάλου οἰκονόμου τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρεσβυτέρου Γεωργίου, ἐπιτυχῶς δὲ τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐξασκήσαντα ἐν τε τῇ Συληδρῇ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. — Εἰς

τὸ φιλόανθρωπον ἔργον τῆς Ἀδελφότητος ταύτης ἔχ τε τοῦ Φανχρίου καὶ τῶν πέριξ συνοικιῶν ὡς μέλη προσέρχονται προθύμως ἄρωγοι πολλοὶ τῶν ὁμογενῶν· εὐχόμεθα νὰ διατηρηθῇ ἀκμαῖος ὁ ὑπὲρ αὐτῆς ζῆλος, ἡ δὲ Ἀδελφότης αὕτη νὰ καταστῇ διὰ λελογισμένης πορείας ἀξία τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν τοῦ κοινοῦ συμπαθειῶν.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας.

Πλήρης ἡμερῶν ἀπεβίωσε πρό τινος ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Πάτρις ὁ μητροπολίτης Πηλουσίου Ἀμφιλόχιος. Μαθητὴς τῆς παλαιφάτου σχολῆς τῆς νήσου ταύτης καὶ μοναχὸς τῆς γεραρᾶς μονῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, διέμεινεν ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ὅπου κατὰ καιροὺς ἐπισκέπτετο καὶ γέρον ἤδη. Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν περίπου ὁ συμπολίτης αὐτοῦ καὶ προστάτης Ἰάκωβος, ὁ προβιβάσθεις ἀπὸ Κυζίκου εἰς τὸν πατριαρχικὸν ἀποστολικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ἐχειροτόνησεν αὐτὸν μητροπολίτην Πηλουσίου, διέμενε δ' ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸν Ἰάκωβον πατριάρχου Νικάνορος τοῦ ἀπὸ Λιδύης. Ἐκλεγέντος δὲ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τοῦ πατριάρχου πρώην Κωνσταντινουπόλεως Σωφρονίου, ὁ Ἀμφιλόχιος σὺν τῷ Τριπόλεως ἦνα κάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν, ὁ τελευταῖος εἰς Ρόδον, ὁ δὲ Πηλουσίου εἰς Πάτμον, ὅπου διῆγε βίον αὐστηρῶς μοναχικόν.

ΠΑΤΡ. ΚΕΝΤΡ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὰ κάτωθι ἀναγραφόμενα βιβλία, ὡς μηδὲν κατὰ τὰ κεκκονισμένα περιέχοντα τὸ ἀπᾶλλον.

Φαλλιέρου Κ.—Θρησκευτικὴ ὕλη· τεύχη Α', Β', Γ' καὶ Δ', ἐν Κωνσταντινουπόλει 1902, ἐκδότης Ι. Κ. Σεϊτανίδης.

Πολυδίου Β. Ι.—Σειρὰ Ἀναγνωσμάτων· ἔτος σχ. Α' τεύχος Β', Β' καὶ Γ' ἐκδ. νέα 1902, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκδ. Πολύβιος.

Λυγιδά Μ.—Πρακτικὴ διδασκαλία τῆς ὁθωμανικῆς γλώσσης, τεύχος Β', ἐν Κωνσταντινουπόλει 1902, βιβλ. Μαρκοπούλου καὶ Χ' Ἰωάννου.

Ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις τοῦ βιβλίου «**Μεταξὺ Γ.**—Γενικὴ Γεωγραφία, ἐν Ἀθήναις 1901, ἐκδ. Σαλιδέρης», ὅτε μὴ ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ λάθος δὲ παρεισφρήσαντος ἐν τῷ Παραρτήματι τοῦ Καταλόγου αὐτῆς.

Πατριαρχεῖα, 11 ἰανουαρίου 1903.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Σωτήριος Ἀναστασίου, ὑπὸ ἡγεμονίας τῆς ἐπαρχίας Καστορίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην τρίτην καὶ ὥραν 5ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, αὐτοπροσώπως, ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Κωνσταντίνου κατοίκου Κορυτσᾶς, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 12 νοεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσαῖς ΦΩΤΙΟΣ

Τ. Σ.

Ὁ γραμματεὺς

3

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΩΡΟΛΟΓΑΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Μιχαὴλ Καραμάνος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ ἡγεμονίας ὁθωμανὸς, μάγειρος τέως τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν δευτέραν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Θεογνώσας Μιχαὴλ Καραμάνου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπὸ ἡγεμονίας ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Φαναρίου, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διατροφῆς θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 δεκεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

1

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλείται ὁ Σωτήριος Χρ. Πλέκη, ὑπὸ πλάκας ὁθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Μοσχόπολεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως, τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 4 τουρκιστὶ τῆς ἡμέρας μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσαῖς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φανῆς Σωτηρίου, κατοίκου Μοσχόπολεως, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθῇ ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Κορυτσαῖς, τῇ 14 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσαῖς ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΩΡΟΛΟΓΑΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Σπύρος Κωνσταντίνου Κουβέλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ πλάκας Ἕλληνας, ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον Πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Σπύρου Κ. Κουβέλη, χριστιανῆς ὀρθόδοξου. ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Τζιβαλίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει, ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου θεωρηθῇ ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 4 δεκεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶτος Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλείται ὁ Νικόλαος Μαρούκος ράπτης ὑπὸ πλάκας ὁθωμανός, κάτοικος Κων]πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως, τὴν πρώτην τετάρτην καὶ ὥραν 7 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ

μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀναστασίας Μαρούκου θυγατρὸς Νικολάου Βούλγαρη, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ ὑπόθεσις δικασθῇ ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Κίῳ τῇ 30 δεκεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νικαίας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

† ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΜΑΡΙΦΟΓΛΟΥΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Ζαχαρίας Κουρατζόγλου, τέως ἔμπορος, ὁμιώμενος ἐκ Κόκεσσαρ τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος καὶ ὑπὸ πλάκας ὁθωμανός, προσκαλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον Πέμπτην καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μετὰ μεσημβρίαν μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Μαρίας Ζαχαρίου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, κατοίκου Φερίκιοι Κωνσταντινουπόλεως, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου θεωρηθῇ ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 δεκεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλείται ὁ Πέτρος Παναγιώτου Κατούντη, ὑπὸ πλάκας ὁθωμανός, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως, τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 5ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσαῖς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σοφίας Σπυρίδωνος Ἠλίας Στρατομπέρδα κατοίκου Κορυτσαῖς, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθῇ ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀληθεία».

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 1 νοεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

3

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Σπύρος Ἀντωνίου Καρχαμπίνα, ὑπὸ ἡγόρευσης Ὁθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Κορυτσᾶς νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγέλματος ὅπως τὴν πρώτην τρίτην καὶ ὥραν 4ην τουρκιστὶ τῆς ἡμέρας μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Βασίλως Δημητρίου κατοίκου Κορυτσᾶς, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀληθεία».

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 22 νοεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

3

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΑΜΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Τάσος Χρήστου, ὑπὸ ἡγόρευσης Ὁθωμανός, τὸ ἐπάγγελμα νυκτοφύλαξ, ὁμώμενος ἐκ Δαρμύτσας τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης, τέως κάτοικος Τσατάλτζας τῆς ἐπαρχίας Δράμας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον περὶ ὥραν τρίτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοδοσίας Μαργαρίτου Τσεμετζή ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθήσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων[σταντι]νύπολει ἐκδιδομένης «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

Ἐν Δράμα, τῇ 2 ὁκτωβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

3

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιδιάκονος Θεμιστοκλῆς

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Ἰωακείμ Χαραλάμπος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπὸ ἡγόρευσης Ὁθωμανός καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν

ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Ἰωακείμ Χαραλάμπος, ὑπηρετρίας, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ κατοίκου Φαναρίου ἐπὶ διαζεύξει, ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 ὁκτωβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

3

Ὁ Γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔ. Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπορρῶν παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3101 καὶ ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1902 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Παρρασκευῆς Εὐσταθίου Ψύχα, τὸ γένος Ἀναστασίου Ζαφειριάδου, κατοίκου Βλάχας, ὑπηκόου ὀθωμανῆς ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Εὐσταθίου Ψύχα,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Εὐσταθίῳ Ψύχα τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ὡς καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια τεσσαράκοντα πέντε (ἀριθ. 645), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 νοεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

1

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἶδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25

902627

НБ ОНУ

1948

П. III. 726662